

“Ik denk niet dat ik dit weekend naar huis kan komen ...”

“Van priesterstudie naar een nieuwe roeping: Marcel Casier's zoektocht naar geloof, betekenis en een leven onder Gods vleugels.”

Het gebouw van het Leo XIII-seminarie aan de Tiensestraat in Leuven, is een imposant bouwwerk. Het kan veel studenten herbergen en tot halfweg de vorige eeuw zaten er effectief gemiddeld meer dan 100 kandidaten voor het priesterschap. Daarna ging het snel omlaag. Op het moment dat Marcel Casier in 1976 aan de opleiding begon, waren het er nog maar 10 of 12. Toen al was het aantal 'roepingen' veel minder dan voordien. Het weerhield hem er niet van om vol goede moed de studie aan te vatten. Als hij nu, bijna 50 jaar later en na een bewogen leven, de oude kapel terug binnenstapt, komen de herinneringen aan vroeger als vanzelf naar boven ...

Marcel: “Het is wel erg veranderd intussen. Er stonden toen andere stoelen, zo met een plankje waarop je kon knielen. Het altaar is wel nog altijd hetzelfde. Ik heb hier een fijne tijd gehad. Het was een kennismaking met het leven in gemeenschap, maar ook met het samen de Psalmen bidden.

We deden dat trouwens ook in de kleine kapel. Want 's morgens vroeg opstaan om de psalmen te zingen, dat was niet aan iedereen gegeven. Ik ben nooit een goede zanger geweest, maar daar ging het ook niet om ...”

Na de studentenopstand van

mei 1968 was in de jaren '70 de rust al weer min of meer teruggekeerd. De meeste Franstalige activiteiten aan de universiteit waren overgeheveld naar Louvain-La-Neuve, en het felbevochten 'Leuven Vlaams' had duidelijke gestalte gekregen. Maar de stad was zeker niet ingedommeld. De

gemiddelde student beschouwde zich nog altijd als progressief en geëngageerd. En dat botste regelmatig met het katholieke conservatisme. Na verloop van tijd begon ook Marcel te twijfelen aan een leven in dienst van de kerk – lang niet alle traditionele ethische en theologische standpunten konden hem bekoren. Ook het toenemende priestertekort deed hem nadenken over zijn studiekeuze en toekomstig ‘beroep’: zou hij later iedereen de nodige pastorale aandacht kunnen geven. Of zou het eerder een race van de ene naar de andere parochie worden?

Adieu kerk ...

Aan het einde van het tweede jaar van zijn opleiding trok Marcel zijn conclusies: hij stopte met de studie. “Ik heb, tegen de verwachtingen van het begin in, de deur achter mij dichtgetrokken. Na het

moment geweest dat ik zei: God, ik weet dat U bestaat, maar laat mij alstublieft met rust”. Als je deze vraag als een gebed beschouwt, dan mag je wel zeggen dat het verhoord werd – God liet Marcel met rust. Niet dat het een gelukkige tijd is geweest: “In die veertien jaar ben ik meer wel dan niet depressief geweest. Dat was soms echt voor een lange tijd: Vergelijk het met iemand die probeert te zwemmen: steeds kopje onder. Af en toe een nieuwe teug lucht happen en dan weer ondergaan. Het leven was niet echt aangenaam in die tijd”. ‘Wat nu’ was de grote vraag. De jaren gingen voorbij – een periode die je best kunt omschrijven als wisselvallig.

Marcel zocht en vond werk in de non-profit-sector. De avondlessen ‘dactylo’ kwamen goed van pas bij het vele typewerk dat de administratieve jobs met zich

werkloos. Niet dat hij hopeloos op zoek was. Maar het duurde toch zeker tien jaar voordat hij een ‘normale’, vaste job had.

In die donkere periode van zijn leven besloot Marcel op zoek te gaan naar een ommekeer: “Ik dacht: zoals ik nu bezig ben, kan het eigenlijk gewoon niet verder; er moet iets gaan gebeuren in mijn leven. Ik ben dan op zoek gegaan, maar ik wist niet wat ik zocht.” Het antwoord kwam vanuit een onverwachte hoek van het kerkelijke erf: “Op een bepaald ogenblik las ik een advertentie van een Pinksterkerk in Leuven. Daarin stond dat ze daar iedere zondag samenkwamen, en dat er kinderopvang voorzien was. Nu ja, dat laatste had ik niet nodig, maar ik ben er toch naartoe gegaan. Vanaf toen zijn er echt dingen gaan gebeuren in mijn leven.”

Het was voor Marcel een duidelijke koerswijziging. Het geloof dat jarenlang ergens gesluimerd had, ontwaakte opnieuw en kreeg een heel andere inhoud. Zodanig dat hij besloot om zich verder in de Bijbel te verdiepen. “Ik ontdekte dat er nog geen vijf kilometer vanwaar ik woonde een evangelische theologische faculteit was. Ik vroeg loopbaanonderbreking aan bij mijn werkgever en ik begon terug te studeren. Diep van binnen wist ik wel dat ik niet naar mijn job zou terugkeren.” Na zoveel jaren terug student worden, had ook wel vreemde aspecten: “Ik was met mijn 37 jaar om zo te zeggen een ‘late roeping’, en wat leeftijd betreft zat ik veel

“In die veertien jaar ben ik meer wel dan niet depressief geweest. Vergelijk het met iemand die probeert te zwemmen: steeds kopje onder.”

seminarie heb ik nog wel een jaartje deel uitgemaakt van de universitaire parochie. Daarna ben ik eigenlijk gestopt met naar de kerk te gaan. Dat heeft veertien jaar geduurd. Er is een

meebrachten. Maar een stabiele carrière uitbouwen zat er niet in. Het was een tijd van economische crisis en dat betekende: het ene moment aan het werk, het andere weer

dichter bij de docenten dan bij de medestudenten. Tijdens de koffiepauzes heb ik heel wat gesprekken gehad met de professoren, en dat is echt heel verrijkend geweest. Het was allemaal erg boeiend, en ik heb eigenlijk altijd graag gestudeerd". Na enkele jaren kwam er een zekere Willemien studeren, die zijn aandacht trok. De romance mondde uit in een huwelijk.

In hart en nieren

Na de vele stormen was de zon weer in Marcells leven doorgebroken. Dat was een hele verademing. Intussen was hij betrokken geraakt bij de Evangelische Kerk van Leuven, in hetzelfde gebouw als de faculteit en werd hij er predikant. De pastorale taken vullden Marcel en Willemien gedeeltelijk samen - ze vulden elkaar goed aan. Toch verschenen er nieuwe donkere wolken

aan de horizon. "We waren nog niet zo lang getrouwd, toen we ontdekten dat er in de familie van Willemien een erfelijke ziekte zat. Maar goed, een vrouw kreeg de ziekte normaal gezien zelf niet, al kon ze die wel aan de kinderen doorgeven. Aangezien er geen kinderen waren, maakte het voor ons niet zoveel uit." Totaal onverwacht kreeg Willemien een hersenontsteking. Ze werd met spoed opgenomen in het

"Het gebed om Willemiens genezing is op aarde niet in vervulling gegaan, maar de wetenschap dat ze nu zonder enige ziekte voor eeuwig kan leven, is voor mij een stevig fundament om op te bouwen."

ziekenhuis. Terwijl ze daar in coma lag, las Marcel aan haar bed een Psalm voor – het Bijbelboek Psalmen was hem nog altijd goed bekend vanuit zijn vroegere opleiding. Het was Psalm 91, een troostrijk lied dat de bescherming door God beschrijft – dat Hij de mens onder Zijn vleugels neemt. Vooral de zin ‘omdat hij (in dit geval dus ook ‘zij’) mij zeer bemint, zal Ik hem (‘haar’) bevrijden. Deze woorden bleken

behandelen met een enzymtherapie. “We hadden een boekje met informatie over de ziekte en de mogelijke symptomen: ze kon een lekkende hartklep krijgen – dat is ook gebeurd. Ze kon hart-ritmestoornissen krijgen, en ook dat gebeurde. Er stond dat ze een hartaanval kon krijgen, en ik dacht: staat ons dat ook nog te wachten?” Los daarvan kreeg Willemien een zware epilepsie-aanval. Blijkbaar

idee van hoe zijn vrouw zonder zijn steun verder zou moeten. Op een dag sprak de behandelende arts Marcel aan met de vraag: als er opnieuw iets misgaat met haar hart, moeten we haar dan reanimeren? Het was een kwestie waar Marcel al eerder bij had stilgestaan. Willemien vond ergens ook wel dat ze lang genoeg ziek was geweest. Het besluit viel dus: mocht de situatie zich ooit voordoen, dan

“Rust vonden ze in het feit dat ze – zoals er in de Psalm staat – onder Gods vleugels mochten leven.”

waar: “Willemien is er doorgekomen, en relatief goed. Het was wel echt door het oog van de naald. Natuurlijk, achteraf kan je zeggen: het leven was nooit meer als voordien. Maar ze was er tenminste nog en ik was blij dat ze er was”

De erfelijke ziekte was uiteraard niet verdwenen. Verder onderzoek maakte duidelijk dat Willemien die wel degelijk gekregen had. Het lijstje met mogelijke problemen was lang; aandoeningen konden zich voordoen in de hersenen, het hart en de nieren. Het eerste probleem dat zich manifesteerde, was een hartwandverdikking. Gelukkig goed te

een overgebleven gevolg van de hersenontsteking van jaren voordien. De dosis van de medicatie die ze daarvoor gebruikte, had intussen al lang verhoogd moeten worden. Maar dat wisten ze niet. Tegelijk was er op dat moment een hartfalen. Opnieuw overleefde Willemien, maar haar conditie was behoorlijk verslechterd. Marcel was inmiddels - na veertien jaar - een volleurde mantelzorger geworden en de opnames in het Leuvense Gasthuisbergziekenhuis namen alleen maar toe ...

Onder Gods vleugels

Als gelovige had Marcel eigenlijk twee gebeden: ‘Heer, genees haar’, en ‘Laat mij niet sterven als zij nog leeft’.

Hij had er immers geen

wordt er geen reanimatie opgestart. Rust vonden ze in het feit dat ze – zoals er in de Psalm staat – onder Gods vleugels mochten leven. Na de vraag van de dokter volgde een bewogen week. Willemien was nu al voor de 6e keer in 15 maanden opgenomen – telkens voor enkele dagen. Weer las Marcel bij zijn bezoek Psalm 91, al kon niemand hem verzekeren dat de uitkomst opnieuw positief zou zijn. Hij kon ook niet continu in het ziekenhuis aanwezig zijn, al was er wel een intensief telefonisch contact.

Zodra het enigszins mogelijk was, zou Willemien naar huis gaan, liefst nog voor het weekend. Die vrijdagmorgen belde ze naar Marcel om te zeggen dat het waarschijnlijk niet zou lukken. Hij had het ook niet echt

Online lezen of delen

verwacht.
Het volgende onverwachte telefoontje, zo'n 20 minuten later, kwam van de dokter. Die moest hem melden dat Willemien overleden was....

En nu verder ...

De een sterft, de ander gaat verder. Moet verder ... Dat is de soms harde realiteit van het leven. Maar het hoeft niet dramatisch te zijn. Het gebed om Willemiens genezing is op aarde niet in vervulling gegaan. Maar de wetenschap dat ze nu zonder enige ziekte voor eeuwig

kan leven, is voor Marcel een stevig fundament om op te bouwen. Het is – na bijna 20 jaar huwelijk - stil geworden in zijn huis, maar zelf is hij niet stilgevallen.

Een reeks activiteiten vult zijn dagen: het kerkwerk, zijn betrokkenheid in een gebedsbeweging, vrijwilligerswerk op verschillende fronten. Wellicht zijn niet alle vragen verdwenen, maar bovenal is de zekerheid van het geloof gebleven. Voor alles gaat het leven om een relatie met God.

Daaruit volgt de rest. Om het met Psalm 91 te zeggen:

'Wie in de schuilplaats van de Allerhoogste is gezet, zal overnachten in de schaduw van de Almachtige. Hij zal u beschutten met Zijn vlerken, onder Zijn vleugels zult u de toevlucht nemen, Zijn trouw is een schild en een pantser'.

Don Zeeman

Psalm 91

1 Wie in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, vernacht in de schaduw des Almachtigen.

2 Ik zeg tot de Here: Mijn toevlucht en mijn vesting, mijn God, op wie ik vertrouw.

3 Want Hij is het, die u redt van de strik des vogelvangers, van de verderfelijke pest.

4 Met zijn vlerken beschermt Hij u, en onder zijn vleugelen vindt gij een toevlucht; zijn trouw is schild en pantser.

5 Gij hebt niet te vrezen voor de verschrikking van de nacht, voor de pijl, die des daags vliegt;

6 voor de pest, die in het duister rondwaart, voor het verderf, dat op de middag verniet.

7 Al vallen er duizend aan uw zijde, en tienduizend aan uw rechterhand, tot u zal het niet genaken;

8 slechts zult gij het met uw ogen aanschouwen, en de vergelding aan de goddelozen zien.

9 Want Gij, o Here, zijt mijn toevlucht. De Allerhoogste hebt gij tot uw schutse gesteld;

10 geen onheil zal u treffen, en geen plaag zal uw tent naderen;

11 want Hij zal aangaande u zijn engelen gebieden, dat zij u behoeden op al uw wegen;

12 op de handen zullen zij u dragen, opdat gij uw voet niet aan een steen stoot.

13 Op leeuw en adder zult gij treden, jonge leeuw en slang zult gij vertrappen.

14 Omdat hij Mij zeer bemint, zal Ik hem bevrijden; Ik zal hem beschutten, omdat hij mijn naam kent.

15 Roept hij Mij aan, Ik zal hem antwoorden; Ik zal in de benauwdheid bij hem zijn, Ik zal hem uitredden en tot ere brengen.

16 Met lengte van dagen zal Ik hem verzadigen, en Ik zal hem mijn heil doen zien.